

OB UPRIZORITVI DRAME „PREISKAVA“

Z *Diego Fabbrijevo* dramo „*Preiskava — Inquisizione*“, ki jo bo Gledališki odsek v prevodu *Branka Rozmana* uprizoril na nedeljo Kristusa Kralja v okviru celotne proslave praznika, ki jo prireja Slovenska Katoliška akcija, hočemo predstaviti izrazit primer sodobne, v pretežni večini metafizično in teološko nastrojene dramatike. V modernem gledališču se nakazuje nova, živa, izčiščena igrska polnost, ki se oplaja ob antičnih grških mojstrih, v razkošju srednjeveškega teatra in pri vzvišenosti španske „*Edad de oro*“ s Calderonom, Lópezm in Tirso de Molinom.

„*Preiskava*“ je metafizična in teološka drama bolj kot psihološka, četudi s svojim zapletom in razpletom posega v globine človekove duševnosti in njenih skrivnosti. Nadstvarno, božje je v nji prisotno od začetka do konca z vehementno silo. Osnovni prvini, ki ji dajeta polet — sovraštvo in ljubezen, sta kot angel in hudič, ki se od pravekov sem bijeta za človeka. Avtorjeva osnovna teza, ki so jo polne vse njegove drame, da namreč „človeka ne moremo spremeniti...“, da od tod naša mrklost, naša sovražnost do drugih, je ena izmed najmočnejših in najočitnejših osnov, na kateri spleta dramatik dejanje med štirimi, na odru vidnimi protagonistami, ki so: vikar romarske cerkve — mož vere in neprestanega življenja z Bogom in v Bogu; njegov kaplan *Don Sergij* — človek, ki „preveč bere, misli zanič in moli malo...“, poln napuha in zagledanosti sam vase, sebičnež, ki bi za trenutek čutnega užitka prodal tudi svojega Boga, neverni maziljenec, ki namerja sleči talar in dopoveduje sebi in drugim, da ga je Bog za poklic ukanil; *Renat*, vseučiliški profesor, suh računar, mož, ki hlepi za „visokimi ideali...“ pa jih noče doseči, ker mu manjka — ljubezni; *Angela*, njegova žena, ki ga je s čari in zapeljevanjem premotila, da ni šel v bogoslovje, kamor se je bil pred leti odločil, pa ji je zdaj zakon s tem človekom, ki „ljubezen sovraži...“, v pekel in muko, sama polna kipeče ljubezni, a še do moza, ki ji ljubezni vračati ne le noče, marveč tudi ne more, ker je nima...

Med temi štirimi osebami se plete drama. Po zasnovi in tehnični dramski zgradbi analitična. Vse, kar je sprožilo konflikt in konflikte, se je zgodilo dolga leta prej, kot pa se dvigne zastor. Zdaj smo priče le „preiskavi“ vzrokov in posledic, ki stvarjajo pekel in neznosnost, sovraštvo in mrklost v dušah. *Preiskavo* vodi vikar, mož božji, v podzemski zakristiji svoje romarske cerkve, kjer se leto za letom dogajajo čudeži. Čudež hočejo tudi trije nesrečniki, čudež „nam je potreben... samo čudež nas lahko reši...“ — ta jim je poslednja misel, ne v upanju, prej v obupu spočeta. In čudež priklíče svetniški vikar, ko pozove peto, glavno osebo v dramo — Kristusa, da vstopi. Ne telesno, pač pa duhovno, po moči svoje Milosti in Ljubezni, ki jo dodeli zmehanim, mrzlim in izmučenim, ko jim dá razodeti, da je samo v Njem prava

(Nadaljevanje na 2. strani)

„Za to gre, da si izberete novo tovarišijo... Kakor koli obračamo vprašanje vsakega posameznega življenja, za vse enako je samo eno: poiskati, izbrati si neko tovarišijo — živeti v tovarištvu. Ni mogoče, da bi nekdo bil sam!... Ženska — sinovi — gojenci — ali znanost ali umetnost — ali narod, ki ga je treba braniti... vse človeštvo, ki ga preoblikuj! Kaj vendar: vse je žej po tovarišiji. In vendar, v določenem trenutku: kje še! Grenka usta, nezadovoljstvo, praznina. Spoznamo, da smo se zmotili... Kar priznajmo, da pravega tovarištva ni. In vendar moramo biti skupaj... Ne moremo živeti skupaj kot enaki. Vse čudež je tukaj: da uspemo, da se gledamo takšne kot smo, kakršni smo, pa vseeno vsakdo ostane, kar je... Nobene pravice nimamo, da bi druge spreminjali. „Prišel sem, da rešujem, ne da spreminjam.“ In vsakdo se mora rešiti takšen, kakršen je, ker je prazen vsak poskus, da bi se spreminjal... To nas straši: nespremenljivo brezno tistega, kar smo — pa pogum, da bi se gledali takšne, kot v resnici smo... Če ni tega poguma, te moči, vari pravim, je tiranija, večna vojska... Čudež nam je potreben. Čudež! Da priklíčemo med nas Njega, ki nas je takšne ustvaril. Samo On nas lahko sprejme takšne kot smo, kajti On nas je takšne ustvaril. On nas lahko ljubi. Glejte, kako je spet tovarišija tu...“

Diego Fabbri,
Preiskava (Vikar, 3. dej.)

Kristjani naše dobe... hočejo slišati o božji Besedi, goli, siloviti, ki vdira do globin, kjer se vežeta duh in mozeg. Ta božja Beseda je Jezus Kristus.

Ch. Moeller,
Uvod v knjigo
„*Vera v Jezusa Kristusa*“.

SLOVENSKA KULTURNA AKCIJA
Gledališki odsek

ZA PROSLAVO PRAZNIKA KRISTUSA KRALJA
ki jo prireja
SLOVENSKA KATOLIŠKA AKCIJA
DIEGO FABBRI
P R E I S K A V A

Nedelja, dne 27. oktobra ob petih popoldne
in

Sobota 2. novembra ob osmih zvečer
obakrat v kolegiju „Santa Rosa“, Bartolomé Mitre 1655

V glavnih vlogah bodo nastopili *Marija Kutnar Jeločnikova*, *Maks Borštnik*, *Maks Nose* in *Jože Rus*; režiser *Nikolaj Jeločnik*.

Gledališki odsek
Za praznik Kristusa Kralja
DIEGO FABBRI
PREISKAVA

Col. Santa Rosa, Bmé. Mitre 1655
Nedelja, 27. oktobra 1957 ob 17.
Ponovitev v soboto 2. novembra
ob 20. uri

Sedemnajsta prireditve
Trinajsti kulturni večer
v soboto 16. novembra 1957
ob 19. uri v salonu Bullrich,
Sarandí 41, Capital
Večer filozofskega odseka
dr. Vinko Brumen:
IZOBRAZBA
IN NADARJENOST

(Nadaljevanje s 1. strani)

"tovarišija... da nas samo On zares lahko ljubi... samo pri Njem resnično kraljestvo..."

Protagonisti v drami so polni, določeni, človeški, živi življenjski liki. Težave, ki opletajo njih življenje v svetu, vprašanja, na katera iščejo odgovor, pa ga sami po sebi ne v sebi ne v drugih ne najdejo, niso redkost v naših dneh. Spovedniki in psihologi bodo pritrdili. Dejanje se plete iz črnega k belemu: iz zmede, greha, zmote, sovraštva kipi drama k redu, h kreposti, k resnici, k ljubezni, k luči. Tako se v drami gibljejo tudi posamezne osebe, tako gresta družno vzpon in rast njih dramske napetosti, tako tudi njih notranji in zunanji odgovori na razplet in odkritja, ki se v "Preiskavi" menjavajo in slede z naglase.

"Preiskava" je delo, polno močnih idej in umetnina.

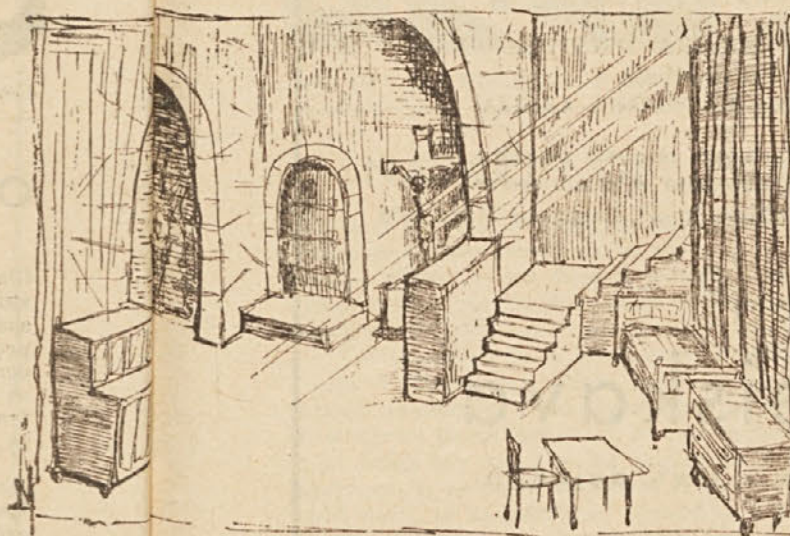
obrazi in obzorja

Fabbrijeva drama PREISKAVA je novo delo, ki ga režira Nikolaj Jeločnik. Gledališki odsek Slov. kult. akcije je v dveh sezonah postavil na oder poleg ene Goldonijeve komedije troje del, ki spadajo v isti idejni okvir. Eliotova komedija "Družba pri koktajlu" je bila prva, za njo Branka Rozman "Roka za steno" in sedaj "Preiskava" Diega Fabbrija. Vsa dela preveva isto iskanje. — zato so odgovori na vprašanja, ki se v teh delih prožijo, tudi primerna osvetlitve na katoliško dramo v našem času. Kakšen je še režiserjev pogled in zamisel, to naj povejo njegovi odgovori: Fabbrijeva "Preiskava" je drama, prepojena s teološkimi problemi? Ali ni načeloma takšnih vprašanj že antična drama? V čem je sodobnost prav Fabbrijeve stvaritve?

"Fabbrijeva tridejanska drama "Preiskava" — Inquisizione", napisana in uprizorjena še pred znamenito "Sodbo proti Jezusu", je primer sodobne visoke dramatike. Po vzdušju, ki ga ustvari, po zasnovi, ki jo zastavlja, po dejanju samem, ki v nji živi in ne omlahne nič za trenutek, je izrazit zgled metafizičnega teatra. Tudi teološkega. A ne v tistem pomenu, s katerim navadno označujemo gledališče španske "zlate dobe", ki ga predstavlja predvsem Calderón de la Barca. Medtem ko je Calderonov teološki teater brez svojih, človeku naše dobe tako lastnih vprašanj, spopadov in zapletov — saj vse predpostavlja že "a priori" in vse rešuje v luči edinstvene Resnice, ki ji ni ugovora —, je Fabbrijeva dramatika prepolna ugovorov, odmišlov, zanikanja, upora: vse zato, da je Resnica, ki jo v vsaki njegovi drami kak izreden protagonist oznanja, toliko silnejša, zmagovitejša. Odkar je v človeku vera, se v njegovi duševnosti hoté ali nehoté pletejo tudi vprašanja, ki zadevajo tudi teološki svet. V grški drami so ta vprašanja občutna, pravzaprav najvišja: iz njih dejansko ves konflikt grške dramatike, celo komedije in farse. Res je tedaj že tudi antična drama načeloma in se vedno znova zaglabljala v ta vprašanja (spomnimo se samo na Ajshilovega "Prikovanega Prometeja", ki po notranji motiviki v več kot mnogočem sliči prav Fabbrijevemu junakom!). Grški teater je izrazil religiozni teater: ne le zunanje, še vse bolj notranje. Kdor ga drugače predstavlja, mu dela silo. A sodobnost Fabbrijeve "Preiskave" je prav v tem, da je znal avtor tako silovito zajeti duha svoje dobe: naš čas, ki se je nekako spoprijel z Bogom, a ga prav zaradi tega spopada na celi črti priznava (saj borim se vedno z nečim, kar dejansko je, ne pa z nečim umišljenim!), je v Fabbrijevi drami po protagonistih in vzdušju ves kot v zrcalu: z vsem obupom, pa tudi vsem upanjem. V tem njen velik in nesporen pomen."

Katoliška drama do sedaj in njena vloga v "Preiskavi"?

"Katoliška drama ima dejansko svoj izvor in hkrati vrh v srednjeveškem gledališču. Tega današnji teater, ki je še ves v iskanju za dokončni svoj izraz in odjek časa, še ni dosegel, kaj šele pre-

Scena za Preiskavo po zamisli arh. M. Eiletza.

segel! Kar je pozneje le spontano vračanje k vekoviti tradiciji gotoske dramatike. Renesansa je hotela paganizirati — ni uspela. Njene stvaritve so danes muzejske imivosti. Edino srednjeveško gledališče našlo v španski reformaciji zagon (mislimo na začetke slovenske drame prav v dneh školske Hrena in pozneje!). Razsvetljenstvo, romantika sta katoliško dramo, posebno prvo. Claudelom zadobil prvega izrazitega dramatika: prišel je v visoki. Njegov pogled ni ostal enak. Katoliška drama v naših dneh trdimo, da je v svojem mestu. Dokler polna gledališča uprizorjajo dela avtorjev. Fabbrijeva primer katoliške slučajno v nji na pač pa, ker katoliška miselnost v nji prepušča — tudi ne. Da pa je Fabbrijeva dramatika v katoliški jezuitski dramatični pozornejšem študiju nja več kot očito.

Claudel — vsi Frankovske katoliške dramatike! Ali Fabbri korak naprej in v čem je bližje podobni problematiki?

"Oba sta sinova katoliškega sveta. A vsak glasnik svoj dobe. Vendar se mi zdi, da je Claudel veliko nad vsemi drugimi, tudi nad dramatikami-velikani našega veka. Zvezda njegovega... da govorim ju. Claudel je klasičen, to že za življenja, ne kaj odvzeta. Njegova veličina je nesporna, primerljivi avtorji težko razen, v kolikor vplival na njih dramatski prijem čezčasovni in iz-

venčasovni; enak je v tem Ajshilu in Sofoklu, podoben Shakespeareju in Calderonu. Fabbri pa je živ in mogočen odjek našega časa. Kadar bo prišel "nov svet", o katerem je v svojih dramah tako iskreno prepričan in ga ven in ven napoveduje, da bo njegovo delo dramaturško nedvomno zanimivo in privlačno; če tudi aktualno, je vprašanje. Čas bo pokazal."

Katoliška drama v našem času: Ugo Betti — Fabbri — Mauriac — Hochwälder — Eliot — Graham Greene?

"Prav gotovo vsi izraziti njeni predstavniki. Če že omenjamo "velikane", bi jim dodal še Bernanos, J. M. Pemána, pa Amerikanca Willderja in Lavverja. Vsa njihova dela so do zdaj našla več kot topel in navdušen odziv pri najrazličnejših občinstvih. Zanimivo, da mnogokrat pri nekatoliški publiki celo večjega kot pri katoliški (Graham Greenejev "Living room" je svojo krstno predstavo doživel v Stockholmu, v tedaj izrazito protestantski deželi; Claudelovo "Oznanjenje Marijino" so uprizorili 1924. tudi v Moskvi!). Svetovna kritika postavlja njihova dela sploh za zgled sodobni dramatiki."

Režiserjev prijem v metafizični analitični (Fabbri - Mauriac) in pri apologetični-himnični katoliški drami (Claudel, klasiki)?

"Zavisí od osnovnega konflikta, ki ga je avtor zastavil. Vsekakor odlikuje apologetično-himnično katoliško dramo nekakšna vzvišena obrednost, ki se v nekoliko medlejši obliki kaže ne enkrat tudi pri modernih. Mislim pa, da se mora pri moderni katoliški drami režiser, ki mora nujno biti globok poznavalec katoliškega teatra in njegovih vprašanj, zaglobiti predvsem v vzdušje, v katerem je protagonist živ človek, medtem ko mora režiser katoliških klasikov in claudelijan-skih "misterijev" predvsem seči v svet idej in katoliške vesoljnosti. A to sta le bistveni osnovi: od sposobnosti in domišljije režiserja zavisí dokončna oblika."

R. J.

UGASLA LITERATURA

Pisatelj Anton Ingolič je napisal novo povest "Ugasla dolina" in jo izdal pri Kmečki knjigi v Ljubljani. Kritika jo proglašá za njegovo doslej najslabše delo in pri tem opozarja tudi na to, da knjiga ne bo mogla zadovoljiti niti tistih, ki jo skušajo zagovarjati s tem, da je treba pisati "preprosto" literaturo. Literatura "za preproste ljudi" je doma v Sloveniji naletela na obsodbo prav ob tej knjigi in Bojan Štih je šel pri tej presoji še dlje in napadel tudi takozvani socialistični realizem v literaturi. Svoja razglabljanja zaključuje:

"...Ingoličeva povest ni literatura, a tudi ljudska povest ni. Če sem se kljub temu odločil poročati o tej knjigi, sem to storil z namenom, da vnovič opozorim na pojav v domači pisarni, ki v povojnih letih nikakor ni osamljen. Bistvo tega pojava vidim v prepričanju, da je pisateljstvo poklic, kjer sta docela odveč talent in umetniška intenzivnost, poklic, ki ga je mogoče opravljati brez umetniške, svetovljanske kulture in okusa, in končno poklic, v katerem pomenita moralna in družabna odgovornost literature manj ko piškav oreh. In če je tako, se nikakor ne smemo čuditi pogostim ostrim izjavam, ki pobijajo in odklanjajo zahtevo, po kateri mora pisatelj v svojem delu upoštevati stroge zakone umetniškega ustvarjanja in kvalitete. Ti ugovori so kajpa naperjeni proti umetniškim in idejno estetskim merilom literarne kritike, ki o njej čestokrat trde, da ni pravična do domačih del in da slovensko literarno dejavnost presoja le po tujih, uvoženih literarno kritičnih vzorcih in estetskih vidikih. Boj proti strogim umetniškim merilom, s katerimi moremo zanesljivo in pravično presojati in vrednotiti sodobno literaturo, v bistvu seveda ni nič drugega kot boj proti umetniški kvaliteti in kritični misli sami in zato tudi posredna obramba literarnega šušmarstva."

Poslednje desetletje v naši literaturi nudi zato kaj nerazveseljivo sliko in opozarja na ... zmote, ko se porajajo protesti proti ostrejšim umetniškim kriterijem v literaturi in se oblikujejo v program, po katerem naj bi se priznavala literarna vrednost vsakemu posameznemu izdelku, v katerem je avtor izpovedal splošno znane resnice v "preprostem", za "preprostega" bralca lahko umljivem slogu. Zaradi takšnih "literarno teoretičnih" pogledov se je seveda kaj kmalu pojmovanje pisateljskega poklica skrčilo na nekaj docela utilitarističnih fraz in primitivnih gesel o literaturi, med katerimi je najbolj pogosto tisto, s katerim predpisujejo pisatelju, naj piše za preprosto ljudstvo. Vsak resnični umetnik je pisal in piše za ljudi in za ljudstvo. Toda zaradi tega ne podcenjuje ljudskega okusa, znanja in kulture, ne ponižuje preprostega slovenskega bralca v nezavedno bitje, ki je sposobno dojemati na primer samo krepke, sočne gostilniške in pijanske izraze in trivialne opise ljubezenskih prizorov. Povsem točna je trditev, da avtor, ki podcenjuje in omalovažuje svojega bralca, s tem najbolj nazorno kaže, kako malo umetnika je v njem. Takega podcenjevanja pa je v sodobni slovenski literaturi dovolj in Ugasla dolina nikakor ni edini primer te vrste."

Pred mnogimi desetletji je objavil Janez Mencinger duhovito satiro Cmokavzer in Ušperna in z njo osmešil kodrovščino v tedanji mladi slovenski prozi. Zdaj, po tolikih letih, ni Mencingerjev spis prav nič izgubil na svoji veljavi. Zakaj desetletje po koncu vojne nam priča, da se je v našo literaturo pritihtopila nova kodrovščina, hujša in nevarnejša od prve, in se spretno skrila pod plašč socialnega realizma. Zato vprašanje, kdaj in kdo bo novo kodrovščino pregnal iz naše literature, nikakor ni neumestno."

naši večeri

FESTIVAL V SALZBURGU

V soboto 12. oktobra je bil enajsti kulturni večer v salonu Bullrich. Za ta večer je kulturni oddelek avstrijskega poslanstva posodil film "Das Welttheater Salzburg" — Svetovno gledališče v Salzburgu". Film je obsegal štiri dele. V prvem je bil podan okvir verjetno najslavnejših festivalov v Evropi — festivalov v Salzburgu. Film je pokazal mesto in deželo Salzburg, obenem pa kraje, kjer so se rodili, živeli in delovali najslavnejši avstrijski glasbeniki. Beethovena, Schuberta, Haydna in Mozarta so spremljali odlomki njihovih najpomembnejših stvaritev v izvedbi najslavnejših dirigentov in pevcev.

Trije filmi so bili posvečeni prav samo Salzburgu; poleg glasbenih odlomkov je bilo podano tudi slavno delo avstrijskega pesnika Hofmannsthalja "Sleher-nik" in sicer po režiji Maxa Reinhardta.

VEČER GLEDALIŠKEGA ODSEKA

Dvanajsti kulturni večer je bil dne 19. oktobra v izvedbi Gledališkega odseka. Spored je bil zasnovan kot "Pogled za kulise", s'ušil pa za uvod k uprizoritvi drame Diega Fabbrija Preiskava; dramo je nastudiral Gledališki odsek. Večer je vodil Nikolaj Jeločnik.

Prireditvev je bila v župnijskem salonu v Ramos Mejil. Prvi je spregovoril vodja odseka g. Jože Rus in podal pregled sporeda. V prvem delu so bila tri predavanja, v drugem delu pa je bilo iz drame Preiskava podanih dveje prizorov, ki naj bi služili ponazoritvi: kako si je režiser svoje delo zamislil in kako ga mislijo igralci podati.

Prvo predavanje je imel prevajalec dela g. dr. Branko Rozman. Govoril je o teoloških osnovah drame in kako se ti vidiki javljajo v delu samem in pa v posameznih osebah, ki jim je avtor dal nalogo, da razvijajo ideje in misli dela. — Predavanje prof. Al. Geržiniča, ki je bil zadržan, je prebral g. Maks Nose. Podane misli so obsegale predvsem časovno in idejno aktualnost Fabbrijevega dela, pa tudi njegovo literarno pomembnost. Tretje predavanje je zajemalo misli g. Nikolaja Jeločnika o režiji na splošno in o glavnih smernicah, ki se jih je prav pri režiji drame Preiskava držal.

Po odmoru je v dveh prizorih skušal režiser nazorno pokazati, kako se razvijajo priprave za uprizoritev, kako se uvajajo igralci v svoje vloge in kako naj scena podčrta in zajame režiserjevo misel v celoti. Nastopili so ga. Marija Kutner-Jeločnikova, in gg. Maks Borštnik, Maks Nose in Jože Rus. Med izvajanjem in še potem se je razvila debata, ki je nekatere momente dela in izvedbe še bolj osvetlila.

doma in po svetu

— Slovensko narodno gledališče v Trstu je proslavilo 250. letnico Goldonijeve smrti z uprizoritvijo njegove komedije "Primorske zdrahe". V tej igri se je od odra poslovila igralka Tea Starčeva.

— Slovenska prosvetna matica razpisuje Mladinski literarni natečaj. Kdor se misli udeležiti, naj pošlje gradivo do 10. novembra na naslov: Via Anastasio 1 - C, Trst. Nagrade: 3000, 2000 in 1000 lir in naslednje v obliki knjižnega daru. Prispevki morajo biti krajši: črtice, pesmi, opisi, itd.

— Novo slovensko dramo je napisal tržaški slovenski pisatelj dr. Josip Tavčar. Delo nosi naslov "Prihodnja nedelja" in bo to jesen odprlo novo sezono Slovenskega narodnega gledališča v Trstu. Drama obravnava problem, zakaj ljudje pravzaprav norijo za nedeljskimi nogometnimi stavami. Avtor meni, da je bistvo teh novih nedeljskih stav v obupanosti nad poštenostjo in v živčni nestrpnosti sodobnega človeka. Delo ni prvenec, ker je pisatelj napisal že več dramatskih del ne samo v slovenščini, ampak tudi v italijanščini, med temi tudi nekaj del za film. Učil se je zlasti pri branju dram ruskega pisatelja A. Čehova. Med sodobnimi italijanskimi dramatikami najbolj ceni Uga Bettija, s katerim je sodobna italijanska dramatika dosegla svoj vrh. Danes Italija nima naslednika, zlasti zato, ker se "Italijan dramatik izogne, če le more". Prav zaradi tega se italijansko gledališče ne more sprijazniti z neorealizmom, ki bi "ga prisilil, da dramatično misli".

— Umrli je znani italijanski zgodovinar Gaetano Salvemini. Znana os

njegova dela zlasti iz sodobne politične zgodovine. Bil je velik nasprotnik fašizma; režim mu je vzel l. 1925 stolicco na univerzi v Firencah, nakar je šel v begunstvo, kjer je ostal do konca druge svetovne vojne. Med njegovimi deli je veliko zanimanje vzbudila knjiga "Mussolini diplomatico".

— Na filmskem festivalu v Benetkah je prejel prvo nagrado indijski film Aparajito. Drugo nagrado je prejel italijanski film Bele noči, režiser Visconti. Najboljši predvajani film pa je bil francoski film

Lilijska vrata, pa ni prejel nagrade, ker je bil njegov režiser René Clair predsednik žirije.

— Pred 30 leti je angleška založba Penguin books začela izdajati knjige v žepnih oblikah. Takrat so mislili, da se zamisel ne bo obnesla, danes pa jo posnemajo po vsem svetu. Za jubilej je založba izdala v žepni obliki prevod Homerjeve "Odiseje". Bila je to tisoča knjiga in je obenem tudi že prekosila rekord vseh prodaj: v nekaj dneh je bilo prodanih nad tričetr milijona izvodov.

— Angleška filmska kritika je zelo ostro pisala o filmskem festivalu v Benetkah. Zlasti ostro je obsodila jugoslovanski film "Samoljudje", "čigar konec ne bi bilo mogoče prekositi po neumnosti".

— Največji angleški strokovnjak za biblične znanosti msgr. Knox je nenadoma umrl v 69. letu starosti. Nekaj tednov pred smrtjo je bil izvoljen za člana papeške akademije znanosti v Rimu. Msgr. Knox je veljal za najboljšega prevajalca sv. pisma in je med vsem angleškim prebivalstvom najbolj razširjen njegov prevod sv. pisma nove zaveze. Uporabljali so ga ne samo katoličani, ampak tudi anglikanci. Ob njegovi smrti so mnogo pisali o njem vsi angleški listi.

SLOVENSKA KULTURNA AKCIJA

Gledališki odsek

ZA PROSLAVO PRAZNIKA KRISTUSA KRALJA

ki jo prireja

SLOVENSKA KATOLIŠKA AKCIJA

Nedelja 27. oktobra ob petih popoldne

in sobota 2. novembra ob osmih zvečer

obakrat v kolegiju "Santa Rosa", Bartolomé Mitre 1655

diego fabbri

preiskava

drama v treh dejanjih

poslovenil

branko rozman

V glavnih vlogah bodo nastopili Marija Kutnar Jeločnikova, Maks Borštnik, Maks Nose in Jože Rus; režiser Nikolaj Jeločnik.

SREDI NOVEMBRA

IZ IDE

STANKO KOCIPER

NA BOŽJI DLANI

Prvi del romana:

IN SVET SE VRTI NAPREJ

Dejanje se razvija v prvih treh mesecih druge svetovne vojne, od vdora nemških čet v Jugoslavijo do napada Nemčije na Sovjetsko zvezo.

NOVO SLOVENSKO IZVIRNO DELO
V ZALOŽBI SLOVENSKE KULTURNE AKCIJE